

Những mảnh đời bị rao bán

Calitoday, 24/11/05

Mỗi ngày, biết bao thân phận nghèo khó, từ những chàng trai, cô gái tay chân còn lấm lem phèn đất đến các em bé còn ngây ngô ở nhiều miền quê xa lọt vào tầm ngắm của những "đại lý", "mạng lưới". Ít ai trong số họ biết mình sẽ bị đem đi rao bán như món hàng ngoài chợ... Áo vụng thiên đường...

Xe vừa rời thị xã Trà Vinh trời cũng bắt đầu đổ mưa. Một cô gái do "đại lý" Út N. đưa đi có cô gương mặt vẫn đầy vẻ lo âu, có cô mặt xanh như tàu lá vì say xe..

Tôi ngồi cạnh ghế với M. - cô gái 18 tuổi ở ấp Ô Răng, xã Long Sơn, Cầu Ngang. Năm trước, chị kế của M. đang học lớp 12 bị bệnh tim mà gia đình không tiền chạy chữa đã lìa đời. Nỗi đau mất chị khiến M. thêm quyết tâm tìm một công việc kiếm tiền phụ giúp ba mẹ.

M. kể: "Dì Út giới thiệu nhiều người đi làm rồi đó, có hôm dì dắt gần 20 đứa đi Saigon, hông biết làm gì mà khi về nhiều tiền lắm. Dì nói đi làm mấy tháng là có tiền gửi về rồi...". Chuyển ra đi này mẹ của M. phải trả cho Út N. 150.000 đồng.

Ngồi phía trên là mấy cô ở xã Tân Hiệp, Trà Cú. Cô gái tên Đ. rụt rè cho biết: "Nghe nói lên Saigon nhiều việc làm lắm, bán quán thôi cũng kiếm cả triệu đồng một tháng. Em chỉ cần mỗi tháng 600.000 đồng cũng được rồi!" .

Để tìm con đường đổi đời, mấy cô gái trẻ này đã rủ nhau góp tiền mỗi người 150.000 đồng đưa cho bà S. dẫn lên Saigon tìm chỗ làm và hầu hết đều không biết việc làm trước mắt là gì, mà chỉ nghe loáng thoáng "bán quán, lương cao lắm" hoặc "lên chờ để được giới thiệu vào làm ở nhà máy, xí nghiệp...".

Cô gái tên X. thở thê: "Có mấy chị cũng do dì S. giới thiệu lên Saigon bán quán mới có một năm mà về vàng đeo đỏ cả tay. Em hỏi bán quán gì, mấy chị bảo bán quán bia thôi, dì S. cũng bảo với em như vậy...".

"Đại lý" N.P. dắt một lúc bốn cô gái xinh tươi, da trắng như bông bưởi. Thấy chúng tôi chú ý mấy cô gái, N.P. rẽ sang trò chuyện làm quen và khoe: "Gái lai đó, đẹp không? Hồi mới tuyển đưa nào đưa nẩy chân tay dính phèn xấu ồm ồm. Tui mang về bày vẽ cho cách sửa soạn, bây giờ trông có khác gì hoa khôi thôn nữ."

"Hàng" loại này dân thị thành mê lắm. Khách sạn, quán karaoke, matxa ngoài Phan Thiết đặt hàng liên tục, có bao nhiêu đưa ra ngoài đó cũng thu hết. "Hàng" đặc biệt phải là hàng 15, 16 tuổi à ghen...".

Trở về từ địa ngục

Trong thời gian gần đây, nhiều chủ quán cà phê ôm, bia ôm, karaoke ôm, môi giới mại dâm trá hình không còn phải treo bảng "tuyển tiếp viên nữ" trước quán vì đã có cả một hệ thống "đại lý" chào hàng tận nơi. Những "đại lý" này nhiều khi chẳng phải ai xa lạ mà chính là bà con trong dòng họ, hàng xóm.

Chuyện đau lòng nhất là tháng 9-2004, công an đã triệt phá một đường dây bán người ra nước ngoài làm gái mại dâm có qui mô lớn, mà một trong những thủ phạm đặc lực nhất lại chính là một thầy giáo! Đó là C.Th., nguyên là giáo viên ở Đồng Tháp. Thỏa thuận với một đường dây từ Campuchia đưa người sang sẽ được "hoa hồng" 1 triệu đồng/người, C.Th. đã về lừa ngay em S. là học trò cũ của mình với chiêu thức: đưa đi thành phố bán quán lương cao nhưng thực chất đã bán sang "động" ở Cam Bốt.

Chỉ trong một thời gian ngắn, C.Th. tiếp tục lừa đưa bốn người nữa. Rất may là em S. đã đào thoát trở về và tố cáo tội ác của C.Th.. Ông thầy "thú đội lột người" C.Th. đã bị tòa án tuyên phạt 8 năm tù giam.

Trước đó, cũng với chiêu bài "đưa người lên thành phố bán quán, lương cao" mà Út Chuột (Bình Minh, Vĩnh Long) và đồng bọn đã bán hàng chục thôn nữ sang Campuchia, sau đó đưa sang Malaysia làm gái mại dâm với giá mỗi người chỉ 1 triệu đồng. Út Chuột và đồng bọn đã bị đi tù nhưng hàng chục thân phận các cô gái còn mịt mù nơi xứ người...

Hôm vào ấp Chông Văn, xã Trường Thọ, huyện Cầu Ngang với những căn nhà lá lụp xụp nằm cạnh những cánh đồng lúa đang thì con gái giữa buổi trưa tháng mười nắng như rắc lửa... chúng tôi chỉ thấy trẻ con và người già.

Ở vùng quê này quanh năm người dân "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời" vẫn không nuôi nổi tám thân nên nhiều cô gái hể nghe ai nói đi đâu đó làm được trả 500.000đ, 600.000đ mỗi tháng là chịu đi liền và nhiều cô đã ra đi mà không hề quay trở lại.

Một chị bán hàng nước ở ấp Chông Văn xót xa: "Trước đây bọn làm nghề dắt gái hay quần xóm này lắm. Họ nói đủ kiểu nhưng khi lấy tiền xong là đem mấy đứa lên bán vào mấy quán bia ôm, cà phê ôm. Tội nghiệp mấy đứa con gái, tưởng đi làm gửi tiền về phụ cha mẹ, ai ngờ mất luôn đời con gái, nên có đứa xấu hổ không dám quay về quê..".

Nhiều thân phận trôi nổi lên thành phố mưu sinh ở "chợ người" phải chịu nhiều cảnh khốc nghiệt đến tận cùng. Điển hình như chị em Ph. và H. bị dụ đưa lên thành phố tìm việc ở "chợ người" đường Ba Tháng Hai, nhưng...

Cho đến tận bây giờ, chị em Ph., H. vẫn còn kinh hoàng về những ngày nghiệt ngã đó khi kể lại cho chúng tôi nghe câu chuyện buồn của mình. Hai cô gái không nhớ vì sao mình được đưa sang tận Cam Bốt rồi Thái Lan..

Người ta mua bán thế nào, qua tay bao nhiêu trung gian, đi qua bao miền đất lạ và rồi cuối cùng bị đưa vào bán trong một quán bar trá hình. Từ 6g chiều đến 6g tối hôm sau, ông chủ bắt mỗi ngày mỗi đứa phải mang về cho ông 1.000 baht, nếu không đủ thì bị đánh đập, hành hạ.

H. hồn nhiên kể: "Trong nhà của người chủ tàn bạo ở Thái không chỉ có hai chị em em là người Việt mà còn có hàng chục chị khác cũng bị bán từ VN sang". Trong ba năm lưu lạc tại Thái, ít nhất sáu lần H. và Ph. bị cảnh sát địa phương bắt nhưng lại trả về Campuchia.

Sau đó bọn buôn người bắt trở lại và ném hai chị em sang đất Thái. Mỗi lần như vậy bọn họ kiếm từ 4.000-5.000 baht... Bây giờ mỗi khi nghe đến chuyện có ai đó rủ đi lên thành phố là chị em Ph., H. lại cảm thấy như tiếng sét đánh ngang tai.

Chia tay với những cảnh đời hồn nhiên, khao khát một ngày mai đổi đời nơi chốn thị thành, chúng tôi trở về thành phố và miên man nghĩ về bao nhiêu phận đời trôi dạt từ quê nghèo lên thành phố để rồi bị mua, bị bán, bị lừa lọc giữa "chợ người"...

(báo Tuổi Trẻ ngày 23-11-2005)

* Phận gái bán hoa

Vietnet (Úc), 24/11/05 Nỗi ám ảnh sau những lần "đi khách" là bệnh tật, đặc biệt là HIV/AIDS luôn theo đuổi những cô gái sống bằng nghề bán thân nuôi miệng. Dù các biện pháp giảm tác hại đang được triển khai, nhưng tình dục không an toàn vẫn là một trong hai nguyên nhân chính lây truyền HIV/AIDS. Căn nhà chỉ hơn chục mét vuông, liên tục lướt qua những cặp chân trần, nồn nà có, chai sần nứt nẻ có, hoặc trắng trẻo, hoặc đen đui như chưa phai hết dấu vết ruộng đồng.

"Chỉ có ba chỗ như thế này, em út nhiều, đông khách lắm", X. , má mì của "động" khoe Đây là một trong những "động hoa" đắt khách của thành phố Hải Phòng. Trung bình mỗi tuần quán của chị ta "ngón" hết ba

hộp bao cao su. Mỗi hộp một trăm cái mà vẫn than là thiếu! Các cô gái của má mì X đều là loại sang, kiêu như gái gọi, khi nào có mối là có người rước đi.

Một cô gái trẻ đi từ trên gác xuống, áo quần "mát mẻ". Lượn qua cầu thang, cô mở một hộp kẹo, nhón tay lấy ra 2 chiếc bao cao su, đút vào túi quần sau, gật đầu chào khách rồi tốt lên sau xe một thanh niên vài phóng đi X. bảo luôn: "Đây, ở nhà chị, đứa nào đi chị cũng bảo mang đi ít nhất 2 cái, hồng cái này còn có cái khác".

"Vừa gặp, khách đã tuyên bố luôn: anh không bao giờ đi bao đâu đây! Em nghe đã sợ", H. cô gái quê ở Q.N. thuộc động của má mì X. tâm sự. Khi hỏi: "Gặp khách như thế em làm thế nào?". "Thì em phải gật cho khách vui lòng chứ. Rồi em có cách để dùng mà họ không biết. Mình phải biết quý tính mạng của mình chứ, vì những ông khách như thế là loại bừa bãi, bất cần đời, loại ấy dễ bệnh lắm", H. nhanh nhẩu trả lời.

Nhưng không phải ai cũng "lừa" được khách như H., mà có lừa được chưa chắc đã tránh khỏi sơ sẩy. Những tai nạn nghề nghiệp như bao rách, tuột hay khách ba trợn đồng ý dùng bao rồi đến khi hành sự lại túm bao vứt đi, không hiếm gặp trong cuộc sống lấy đêm làm ngày của các cô gái bán hoa.

"Hai con bé này đều nghiện cả đấy. Một đứa đang cai, còn một đứa tôi cũng bảo cai đi, cai được thì sướng thân thôi", má mì X. chỉ hai cô gái gần đây xác nhận một thực tế trong giới "mại dâm" nhiều gái bán hoa nhiễm HIV và nghiện ma túy. Cái vòng luẩn quẩn nghiện ma túy-bán dâm-nghiện ma túy siết chặt lấy cuộc sống của họ.

Đến khi bị bắt vào trại, nhiều cô mới biết mình bị nhiễm HIV, nhưng không biết lấy từ bạn chích chung kim hay từ khách làng chơi! Đáng buồn là phần đông các đối tượng này đến khi ra trại không hòa nhập được với cộng đồng lại quay về con đường cũ.

Lý, một nhân viên tiếp cận cộng đồng của Dự án LIFE GAP, một dự án thuộc chương trình hợp tác VN - Mỹ phòng chống HIV, AIDS, kể rằng: "Tụi em tiếp cận với các cô gái hành nghề mại dâm tại các nhà hàng khó hơn tiếp cận với gái đứng đường nhiều. Bởi gái nhà hàng bị chủ quản lý rất chặt. Muốn gặp họ phải được chủ đồng ý".

Ở Hải Phòng trình độ chủ nhà hàng hiểu biết về HIV/ AIDS và hợp tác với các dự án can thiệp giảm tác hại cao hơn các nơi khác. Vì thế các cô gái bán hoa cũng được hưởng những lợi ích do dự án mang lại như được tư vấn về các bệnh lây truyền qua đường tình dục, khám bệnh, xét nghiệm miễn phí, được cung cấp bao cao su.

Tuy nhiên, không phải tất cả các chủ nhà hàng đều quan tâm tới chuyện sức khỏe của các cô gái. Còn với những gái mại dâm nghiện ma túy thì đi khách không chỉ là chuyện sinh kế mà còn để chu cấp cho những cơn đói thuốc, vì thế "có cô nhiễm HIV rồi nhưng vẫn đi khách".

Một cô gái kể, nhiều lần gặp khách đòi đi trần, nói em bị nhiễm HIV rồi mà vẫn không sợ. Và thế là mại dâm HIV, AIDS tiếp tục được gieo rắc với những cô gái bán hoa không biết quý trọng cuộc sống của mình cùng những người khách bất cần.

Má mì X. bảo: "Chị có mấy đứa mới, mai cho đi xét nghiệm". H. cô bé quê ở QN đòi luôn: "Chị ơi cho em đi với, em muốn xét nghiệm lại". Cô lo là phải, bởi từ lần xét nghiệm cách đây ba tháng đến nay cô đã tiếp bao nhiêu lượt khách và có bao nhiêu "tai nạn" thì chỉ mình cô biết.